

СТЕЖКИ ІЗ ДИТИНСТВА

Знов ступив на знайомі й рідні,
Де дитинство моє пройшло,
В моріжку стежечки ледь помітні,
Що мережать моє село.

Де й піввіку тому стелились
На левадах і пустирях,
Дуже легко по них нам ходилось,
А тепер вже не так – в літах.

Тим дорожчими нині стали,
Часто в снах приходять вони,
Бо колись ми стежки ці топтали –
Дорогі із дитинства сни.

Теплоту відчуваєм літню,
Коли ходим по цих стежках,
Помагають їх смужки привітні,
Забувати на час літа.

Стрічка Удаю ген синіє
В очереті та рогозі,
З висоти Дорогінка ледь мріє
Все ще й досі, неначе в сні.

Знову здалеку нас чекають,

Як у ті золоті роки,
І в дитячі часи повертають,
В моріжках тоненькі стежки.

Дата написання вірша: 2020-11-14